

DRUŽINSKI TEDNIK

Uredništvo in uprava: Ljubljana, Miklošičeva 14/III. Poštni predal št. 253, tel. št. 33-32. — Račun Pošt. hran. v Ljubljani št. 15.393. — Naročnina: ¼ leta 20 ltr

Ozadije Džugašvilijevega naleta

Medtem ko moledujeta London in Washington v Moskvi za Stalinov milostni pristaneč na sestaneč s Churchillom in Rooseveltom, je azijski despot zgal skupaj okoli 200 divizij sovjetskih robotov in jih oborožene z orožjem, posojenim mu od Amerike in Anglije, zagnal proti nemškimi obrambnim črtam med Karpati in Baltom. Tako se je pričel v tej vojni najslavnejši nalet azijskih boljševiških tolpe proti Nemčiji, nalet, ki so ga še bolj kakor vojni, narekovali politični nameni. Ta ofenziva je pokazala že prvi dan svojega začetka, da je njeno izhodišče političnega značaja in da zasleduje zato dva glavna cilja, ki bi ju želela doseči:

1. streti Nemčijo brez direktnega in pomembnejšega sodelovanja zahodnih »zaveznikov«: Angloameričanov in postaviti tako Churchilla in Roosevelta na bodoči konferenci treh pred dovršeno dejstvo;

2. končati z enim samim zamahom vojno, ki bi utegnila ob še nadaljnjem trajanju postati dosti bolj nevarna Stalinovi despotiji kakor kateri koli drugi soudeleženi stranki.

To dvoje nam več ko dovolj zgovorno prča, zakaj je pri tem naletu Stalinu všeeno, ali izgubi petdeset ali celo sto petdeset divizij svoje robotniške vojske, samo da bi vsaj za tako ceno dosegel cilj in obe zastavljeni nalogi. Neki vodilen boljševik je dejal že pred več ko petnajstimi leti: »Vojskovodja, ki varčuje življenje svojih vojakov in se tako izpostavlja nevarnosti poraza, je vreden, da ga postavimo pred sodišče in likvidiramo. Sposoben je le isti general, ki gre v boj odločno in ne oziraje se na to, ali izgubi tudi 90 odstotkov svoje rojske, samo da zmaga.«

To načelo je tudi Stalinovo. Prav nič mu ni mar, ali pade v tej vojni tudi 90 odstotkov ljudi najprejnejših sovjetskih narodov, zlasti po še Rusov (ko sam ni Rus), samo da bi na teh grozotnih piramidah človeških kotti sedel on, Gruzinec Džugašvili, v svojim tistom Židom Kaganovičem, ki tiranski despot in vladal vsej Evropi, vsej evrazijski celini, vsemu svetu. Ne kot ustvarjalec proletarskega raja, na katerega niti Džugašvili niti Kaganovič nikoli nista mislila resno, ampak vse bolj kot ustvarjalec svoje lastne, popolnoma osebe despotije, izvirajoče iz iste blazne azijske za napuhom bolne želje po vladi, ki je vodila pred 700 leti v enak strahoten boj proti azijskemu vzhodu in zahodu drugega azijskega hrana — Džingis-kana.

Prva Stalinova želja je torej, doseči zrušenje Nemčije brez Anglije in Amerike, vkorakati v Berlin in po možnosti celo v Porenje in potem pokazati ne s prstom, ampak z bajonetom svojima »zaveznikoma«: pot čez Kanal in Atlantik iz — Džugašvilijeve Evrope. V tem primeru konferenca treh sploh ne bi bila več potrebna, in potrebna ne bi bila niti kakršna koli mirovna ali druga podobna konferenca. Čemu neki? Morala samo zato, da tudi formalno potrdi dovršeno dejstvo: Džugašvilijevo SSRS je okupirala in vključila v svoj sistem vse dovčnejše evropske sovražne, nevtralne in zavezniške države. Džugašvili ne potrebuje takega priznanja. Požvižga se nanj, kakor se je požvižgal doslej še na vse obljube, obveznosti, sporazume in pogodbe s prijatelji in sovražniki. Če misli kdo v Londonu ali v Washingtonu, da bi po taki popolni zmagi sovjetskih robotniških čet še kdo iz Moskve vprašal Churchilla in Roosevelta za njuno mnenje o »bodoči ureditvi« Evrope in sploh sveta, se silovito moti. Göbbels sva domneva v njegovem zadnjem članku v listu *Das Reich*, da bi se boljševiške robotniške divizije vrgle po steptanju Nemčije tudi na Angleže in Američane v Franciji in Italiji, ni nikakršna vizija. Saj so se tudi grške komunistične tolpe po odhodu Nemcev iz Grčije vrgle na Angleže — bržčas ne proti moskovski volji.

Zato, v prvi vrsti zato je Džugašvili pognal v strahotno klanje v najhujši zimi okrog 200 divizij le za silo oblenenih in hranjenih sovjetskih vojakov, ki jih ne žene naprej niti domoljubje niti komunizem, ampak Džugašvilijev aktiv s svojo policijo, ki hodi za četami s strojnimi in brzostrelkami in likvidira vsakogar, kdor bi se le trenutno obotavljal »žrtvovati življenje za uresničenje ciljev proletarcev vseh dežel«. In kakor v Grčiji, kjer so dobavili orožje in municijo komunističnim banditom tisti Angleži sami, proti katerim so ga rdeči »borci za svobodo« nato uporabili, tako je tudi Džugašvili pričel svojo zimsko ofenzivo proti Nemčiji — v resnici pa prav tako tudi proti

V hudih nevarnost spoznamo spodobnega brodnika. Slovenski rek

Führer svojemu narodu

Nagovor ob 12. obletnici prevzema oblasti

Za 12. obletnico 30. januarja 1933, ko je narodni socializem prevzel v Nemčiji oblast, je imel Führer nagovor na nemški narod, iz katerega povzemamo:

Nemški sonarodnjaki in sonarodnjakinje! Narodni socialisti!

Ko mi je pokojni nemški državni predsednik von Hindenburg pred 12 leti poveril kot vodji najmočnejše stranke kancerstvo, je bila Nemčija na znotraj v istem položaju, kakor je danes v svetovnopoličnem oziru na zunan. Proces gospodarskega uničenja in rušitve demokratske republike, ki ga je naštino uvedel versajski dogovor in ki se je nato nadaljeval, je dovedel do splošne brezposelnosti. Bilo je 7 milijonov brezposelnih, 7 milijonov pomožnih delavcev, kmečki stan je bil uničen, prav tako obrt in tudi s trgovino ni bilo bolje. Nemške luke so bile samo še pokopališča ladij. Finančni položaj Nemčije je bil takšen, da je grozil vsak trenutek zlom ne samo države, ampak tudi dežel in občin. Odločilno pa je bilo tole: Za to gospodarsko našrtno rušitvo Nemčije je stala pošast azijskega boljševizma prav tako kakor danes. In tako kakor je danes v velikem, je bil v letih pred prevzemom oblasti pri nas meščanski svet docela nesposoben, da bi se učinkovito uprl temu razvoju.

Tudi po zlonu 1. 1918. še vedno niso spoznali, da je stari svet v zatonu in da nastaja novi, da ne gre za to, da bi se z vsemi sredstvi podpiralo in umetno ohranjalo to, kar se je izkazalo kot slabo in gnilo, temveč da je potrebno postaviti na to mesto tisto, kar je zdravo. Preživeli družabni red je bil zlomljen in vsak poizkus ohraniti ga, je bil že vnaprej obsojen na neuspeh.

Od 30. januarja 1933. nam je bilo dano le še 6 let miru. V teh šestih letih smo ogromno ustvarili in še več pripravljali, tako mnogo in tako močno, da je zbudilo zavist našega demokratičnega, nezmožnega sveta okoli nas. Odločilno pa je bilo, da se je posrečilo v teh šestih letih z nadčloveškimi napori vojaško utrditi nemško ljudsko telo, to se pravi, ne ga v prvi vrsti oskrbeti z materialno vojno močjo, temveč ga izpolniti z duhovno odporno voljo do samoohranitve.

Grozovita usoda, ki iztreblja danes na vzhodu v vaseh in okrožjih, na deželi in v mestih deset in sto tisoče ljudi, bo s skrajnimi napori na koncu kljub vsem udarcem in trdim preizkušnjam odbila in premagana. To se bo pa moglo zgoditi samo zato, ker se je izvršil od leta 1933. notranji preobrat v nemškem narodu. Če bi bila še danes Nemčija takšna, kakor je bila Nemčija versajskega miru, bi bila notranje-azijska poplava že zdavnaj odplavila Evropo.

Odporna sila našega naroda je od 30. januarja 1933. tako ogromno narasla, da je ni moči več primerjati s prejšnjo dobo. Ohranitev te notranje odporne sile pa je istočasno najzanesljivejši porok za dokončno zmago!

Če boluje Evropa danes za težko boleznijo, jo bodo prizadete države s svojo skrajno odporno silo premagale, aš pa ji bodo podleglo. A tudi oni, ki ozdravi in dalje živi, pre-

Angliji in Ameriki — s prav tako angleškim in ameriškim orožjem.

Toda prav toliko, kolikor želje po prehititvi »zaveznikov«, je gnil Džugašvilij v to ofenzivo tudi strah pred prav nasprotnim od zmage. Opazovalci razvoja dogodkov v SSRS, posebno tudi nevtraln, soglašajo že nekaj časa v tem, da se pojavljajo v sovjetskem »raju« vsak dan bolj očitni znaki razkroja, sumljivo spominjajoči na razkrojne znake, ki so se pojavili v prejšnji carski Rusiji leta 1917. pred zlomom. Ti viri pravijo, da se vse bolj množi število »belih partizanov«, ki so se zatekli v gozdove in vodijo od onod gverilsko vojno proti Džugašvilijevemu židovskemu boljševizmu. Neki švicarski list je zapisal, da gre v SSRS od ust do ust krilatica: »Mir, kruh, svoboda!« Odpor proti vojni in njenim grozotam narašča naglo in množice pričenjajo klub grozotnemu 27letnemu terorju uporno dvigati glave. Kdo more reči, da je nemogoče, da se dogodi tudi v sedanjji SSRS isto, kar se je dogodilo leta 1917. v carski Rusiji? Samo da zdaj ne bosta car in carizem tisto, proti čemur bo zdivil srd ljudstva, ampak Džugašvili in boljševizem.

V zvezi s tem gibanjem proti vojni, Džugašviliju in boljševizmu v sami SSRS je prav tako pomembno tudi gibanje tistih milijonov Rusov in pripadnikov ostalih sovjetskih narodov

maga, višek takšne bolezni samo v krizi, ki ga njega samega izredno oslabi. Zato pa je toliko bolj naša neomajna volja ne ustrašiti se tega boja za rešitev našega naroda pred najgrozovitejšo usodo vseh časov ter neomajno in zvesto izpolnjevati ukaz ohranitve našega naroda. Vsemogočni je ustvari naš narod. S tem, ko brani njegov obstoj, branimo njegovo delo.

Še pred par meseci in tedni so se drznili zavezniški državniki čisto odkrito naznačiti nemško usodo. Nato so jih nekateri časopisi opozorili, naj bodo pametnejši in naj rajši kaj obljubijo, čeprav nimajo namena obljubljeno izpolniti. V tej uri bi rad kot neizprosni narodni socialisti in borec svojega naroda zagotovil tem drugim državnikom enkrat za vselej, da pomeni vsak poskus učinkovati na narodnosocialistično Nemčijo s frazami Wilsonovega kova naivnost, ki je današnja Nemčija ne pozna.

Pričakujem od vsakega Nemca, da do skrajnosti izpolni svojo dolžnost, da prevzame vsako žrtve, ki bo od njega zahtevana, pričakujem od vsakega zdravega, da gre z dušo in telesom v boj, pričakujem od vsakega bolnega in slabotnega, da dela s svojimi poslednjimi silami, pričakujem od prebivalcev mest, da kujejo orožje za ta boj, pričakujem od kmetov, da dajejo za največjo lastno omejitev kruha za vojake in dehave tega boja. Pričakujem od vseh žen in deklet, da ta boj — kakor doslej — podpirajo s skrajnim fanatizmom. Pri tem se obračam s posebnim zaupanjem do nemške mladine. S tem ko tvorimo tako zaratniško skupnost, lahko s pravico stopimo pred Vsemogočnega ter ga prosimo za milost in blagoslov. Zakaj več narod ne more storiti, kakor da se vsakdo, kdor se more boriti, bori, in da vsakdo, kdor more delati, dela, in da so vse skupne žrtve izpolnjene samo z eno mislijo: zavarovati svobodo, narodno čast in s tem bodočnost življenja.

Kakor koli je težka sedanja kriza, mi jo bomo z našo neuklonljivo voljo, z našo požrtvovalnostjo in z našimi sposobnostmi na koncu kljub temu premagali. Prestali bomo tudi to stisko. Tudi v tem boju ne bo zmagala notranja Azija, temveč Evropa — in njej na čelu oni narod, ki je pol drugo tisočletje zaslovel Evropsko kot glavna sila proti vzhodu in ki jo bo zaslovel za vedno: Naš Velikonemški Reich nemškega naroda!

Čedalje trši nemški odpor na vzhodu

Iz poročil nemškega vrhovnega poveljstva v zadnjih dneh in iz komentarjev nemškega tiska se vidi, da je sovjetski množični naskok na Centralno Evropo začel vidno zastajati. Vzrok temu niso samo velike izgube boljševiškega vojnega stroja; ni manjša zasluga ne gre nemški obrambi, ki se od dne do dne srdeje in uspešneje uveljavlja.

Posebno uspešni postajajo nemški protikupeji v Šleziji, kjer že teden dni ni več govora o boljševiških oklepnih klinih. Prav tako se je ustavilo protipiranje Sovjetov pri Vratislavi (Breslau). Poznanj se še zmerom drži. V Vzhodni Prusiji je nemška obramba posebno trda in se boljševikom kljub veliki premoči ni posrečil noben večji operativni uspeh.

v Nemčiji, ki so se zatekli pod vodstvo in idejo generala Vlasova. To gibanje potrebuje samo časa, da bo doseglo tisto stopnjo notranje in zunanje organizacije, ki je nujno potrebna za prehod v veliko akcijo neposrednega učinka. Ko torej čas toliko dozori, da si bosta podali roke obe gibanji proti Džugašviliju in boljševizmu, gibanje v sami SSRS in gibanje v ostali Evropi s središčem v Nemčiji, se utegne zgoditi, da se bodo nadaljnji dogodki razvili s tako naglico, da bo marsikomu v Evropi sapo zaprlo, ker bo doživel prav nasprotno od tistega, kar je verjel po sugestiji petletnega podtalnega prišepetavanja Džugašvilijevih agentov. Prav gotovo pa je eno: če se ta ofenziva Džugašviliju ne posreči v celoti, to se pravi, če ne stre Nemčije, s samim tem zaletom, potem je po vsej verjetnosti njegova zadnja v tako velikem obsegu in zadnja šansa za izpolnitev njegovih sanj o njegovi vesoljni despotiji pod firmo komunizma. Najnovejša poročila pa kažejo, da se Džugašviliju njegova namera ne samo ni posrečila, temveč da se mu je celo že ponesrečila.

Če se nemški narod ne vzemirja zaradi ozemeljskih uspehov, ki so jih dosegli s strahotnimi krvavimi žrtvami čete Džugašvilijevih robotnikov, potem tudi ni treba, da jim kdo drug prisloja več pomena, kakor ga dejan-

ZGODOVINSKI OPOMIN

200 : 80

Dr. Göbbels na naslov Anglosasov

V najnovejši številki lista *Das Reich* je napisal minister dr. Goebbels članek, ki odpira tako strahotne razglede vsemu svetu, če bi Nemčija v sedanji borbi s Sovjeti podlegla, da se mora zamisliti vsakdo, kdor je ohranil količjak kulturnega čuta in hladnega razuma.

V naslednjem priobčujemo bistvene misli članka.

Sovjetska veleofenziva nam kaže še enkrat s naravnost pošastno jasnostjo ogromno nevarnost, ki je nastala z navalom boljševizma neposredno na Srednjo ter posredno na Zahodno Evropo za vso našo celino. Dovolj je, ako si predstavljamo, da bi nemška vojska ne bila več sposobna odgovoriti na ta ogromni sunek ali ga vsaj prestopiti, pa že vidimo jasno vse posledice takega pomankanja materialnih sil. Naravno je, da vse to ne bi prizadelo zgolj Nemčije, temveč vso Evropo, da, vse človeštvo.

Nemčija se danes dejansko bori v svetovnem boju, od katerega je odvisna posredno ali neposredno bodoča usoda vseh civiliziranih narodov. Splošni položaj je danes tak, da stoji nemški narod, zapuščen od skoraj vseh zaveznikov, na samotni postojanki, a kljub temu brani z obrambo svojega lastnega življenja tudi življenje vsega poštenega sveta.

Sovjeti so vrgli, nadaljuje dr. Goebbels, po britanskih poročilih 200 divizij v svoj mpoznični naval na vzhodu. Angleži in Američani uporabljajo na zahodu po verjetnih računih kakih 80 divizij. Kaj bi se zgodilo z njimi, ako na vzhodu na lepem ne bi bilo več nemških divizij ter bi se Kremelj ne nadomna spomnil — kar tudi ni popolnoma nemogoče — da je njegov cilj boljševizacija Evrope kot predstopnja za boljševizacijo vsega sveta, pa bi Stalin vrgel gospodoma Churchillu in Rooseveltu raztrgano Atlantisko listino pod noge? V tem vprašanju je tudi že odgovor. Na naši celini bi se v tem primeru najbrže nobena roka ne dvignila v zaščito plutokracij. Vso Vzhodno, Jugovzhodno in Srednjo Evropo bi vpepelil v nekaj dneh požar boljševiške revolucije. Italija in Francija bi padli kakor zrele sadova v naročje rdeče anarhije. Lakota ni le dober kuhar, temveč tudi dober agitator. Kremelj bi že našel kako novo priliko, da opravi z Evropo.

Kako naj pripravimo naše sovražnike do spoznanja teh stvari? Saj nas ne morejo premagati, zakaj z nami je vse, kar dela svet lep in življenje res vredno življenja. Poplavo z vzhoda bomo zlomili, čeprav nam naši sovražniki na zahodu vežejo roke prav v trenutku, ko se trudimo, da bi zaradi naše, pa tudi zaradi rešitve vsega kulturnega sveta postavili jezove pred divjim navalom s step. Naši očetje, bratje in sinovi se bore, krvave in umirajo za Nemčijo, ki je vendar središče Evrope še prav posebno zdaj, ko prestaja stiske in težave. Le od tu bo prišla rešitev, in ta rešitev bo velika in osrečujoča, kakor so rane skeleče, ki nam jih danes zadaja usoda.

ske imajo. Zakaj v tem spopadu dejansko ne gre prav nič za to, koliko ozemlja kdo izgubi, obrani ali pridobi, ampak za vse več: kdo ta spopad vzdrži in kdo ga ne vzdrži, to se pravi za Nemce: boljševike najprej zaustaviti in jih nato pognati nazaj, za boljševike: Nemce zdrobiti. Samo v tem je ključ za vse ocenjevanje tega spopada, samo to je stvarnost in dejstvo, vse drugo je fantazija ali puhla agitacija. Če zaustavitev tega Džugašvilijevega naleta bi utegnili ob nadaljnjem razvoju zgoraj omenjenih možnosti pomeniti pričetek velikanskega in usodnega preobrata v tej vojni. Ta preobrat bi šel dejansko le v ponovitev leta 1917.

Vsem tistim ljudem, tudi in še posebej pri nas Slovincih, ki so že sveto prepričani, da natanko vedo, kako se bo ta vojna končala, naše ugotovitve najbrž ne bodo posebno simpatične in nemara jih bodo ocenili celo kot blazne. Toda v malone šestih letih te vojne se je uresničilo že toliko takih in podobnih »blaznih« možnosti, da je tudi v nadaljnjem prostoru dovolj za nove in še veliko večje. Za prav nič manj blazne nas niso imeli n, pr. naši očetje pred poldrugim letom, ko smo dejali, da vojne zaradi Badogliove izdaje še zdaleč ne bo konec, ampak da jo bo prav ta kapitulacija še podaljšala. Zdaj vidi in ve to vsak otrok.

Zapisrega domobrancev na Stadionu

Odlikovanja in povišanja naših borcev

V terek dopoldne je bila na Stadionu zapisrega domobrancev, ki so stopili v Slovensko domobranstvo po 20. aprila lanskega leta. Ob obeh straneh Stadionu so visele nemške in slovenske zastave, na paviljonu pa je bil pritrjen velik kranski grb. Pred paviljonom je bila postavljen govorniški tribuna. Domobranci so bili formirani v obliki pravokotnika, na desnem in levem krilu so stale častna četa oddelka SS, častni vod gojencev podoficirske šole Slovenskega domobranstva, nemška in domobrantska godba ter nemški in domobrantski častniki.

Proti pol 9. uri se je začela v paviljonu služba božja, kateri je prisostvoval tudi prezident in generalni inspektor Slovenskega domobranstva general Rupnik. Ob 9.20 je prišel na Stadion SS Obergruppenführer general der Waffen SS Rösener. Sprejel je raport, kakor je podpolkovnik Krenar z govorniškega odra pozval vse navzoče, da počastijo spomin onih, ki so žrtvovali svoje življenje v borbah s komunisti.

Po počastitvi spomina padlih junakov je nemški vojak orisal pomen prisige in isto besedilo je ponovil v slovenščini domobranec.

Tedaj je izpregovoril SS Obergruppenführer und General Rösener. V svojem nagovoru je spomnil na to, kaj je dejal lani pri zapisrezi 20. aprila: »Zvestoba je prvo, kar vam dajem na pot. Nevest more kdo postati zaradi nevednosti ali preslabotnega prepričanja. Nikdo pa ne more in ne sme postati nezvest iz svojega srca. Ne zvesti ljudje in narodi postanejo izdajalci brez časti. Čast pa je najvišje, kar človek in vojak ima. Vojak more vse izgubiti. Le enega ne: svoje časti in zvestobe!«

Prisega za nas ni prazna beseda — je nadaljeval general — temveč pomeni za nas vse najgloblje obvezo. Z njo ne pripadate več samemu sebi, ampak ste se obvezali vojaški skupnosti. To pa pomeni, da v trenutkih največje nevarnosti za svojo domovino, matere, žene in otroke poznate le eno: neizprosni boj za vaš narod!

Ce torej sedaj polagate sveto prisego, mislite vedno na to, da vas more le smrt odvezati prisige in zvestobe domovini. Sprejemam vas v bojno tovarništvo mojih vojakov in vam izrekam, dragi tovariši Slovenskega domobranstva, prisrčno dobrodoščilo. Pokažite, da ste vredni in dostojni boriti se za svojo svobodo in svojo domovino. Vaša prisega, ki jo polagate tudi na Vodjo velike nemške države, zahteva od vas, da ostanete zvesti tudi njemu. V silni nevarnosti se morete nanj in na njegovo moč zanesiti. Bodite mu zvesti!

Po govoru so nato izstopili iz enot trije domobranci, njim nasproti pa trije nemški častniki; srednji je držal v rokah meč, na katerega so domobranci položili levico, dvignili tri prste in ponavljali besedilo prisige, ki jo je bral podpolkovnik Krenar:

»Prisegam pri vsemogočem Bogu, da bom zvest, hraber in svojim nadrejenim pokoren, da bom v skupnem boju z nemško oboroženo silo, stoječo pod poveljstvom Vodje Velike Nemčije, SS četami in policijo proti banditom in komunizmu kakor tudi njegovim zaveznikom, svoje dolžnosti vestno izpolnjeval za svojo slovensko domovino kot del svobodne Evrope. Za ta boj sem pripravljen žrtvovati tudi svoje življenje. Tako mi Bog pomagal!«

Po prisegi je general Rösener prebral svoje izredno povelje Slovenskega domobranstva, s katerim je na dan obletnice 30. januarja povišal častnike, podčastnike in vojake. Vsem je osebno izročil listine o povišanjih in odlikovanjih.

Povišani so:
v polkovnika: podpolkovnik Franc Krenar;
v majorja: stotnik Vuk Rupnik;
v stotnike: nadporočniki: Milos Šabič, Branko Leskovec in Radko Šusteršič;
v nadporočnike poročniki: Silvo Knapic, Metod Kraigher, Aloja Martine, Stanislav Urbančič;
v poročnike: višja narednika: Franc Fritj in Ernest Zuncer ter naredniki Rudolf Mušič, Milan Fik, Nikolaj Šivic, Jože Cerovšek, Alojzij Karlin, Jože Jenko, Ivan Žužek, Fran Cerar, Anton Kobal, Ivo Krnošič, Vekoslav Tomec, Stane Vičintin, Slavko Grlic, Franc Homocve, Franc Logar, Slavko Reven, Franc Oražem, Anton Šušteršič, Anton Truden, Anton Petrič, Dušan Rozman, Božo Starša, Alojzij Urh, Zdravko Strukelj, Jože Kovarčič, Franc Zupanec, Janes Novak, Dušan Pipp, Mirko Hrovat, Janes Lovše, Ivan Pranzik, Nikolaj Žužek ter domobranci Ivan Kralj.

V narednike so povišani en podnarednik, en domobranec ter posmrtno domobranec Leopold Golouh.

61 domobrantskih kaplarjev je povišanih v podnarednike, 70 domobrancev pa v kaplarje.

Istočasno z razdelitvijo listin o imenovanju je general Rösener razdelil tudi odlikovanja in ranjenske znake.

Nadaljevanje na 2. strani

Prezident svojim domobrancem

Nadaljevanje s 1. strani

Z Zveznim križcem II. razreda sta odlikovana: major Vuk Rupnik ter nadporočnik Drago Furlan.

Križec za vojne zasluge z meči sta dobila poročnik Kranjc Jože ter narednik Ivo Erznouk.

Borbeni znak v bronu so prejeli: nadporočnik Ivan Boh ter Franc Grum, poročnik Petrič Janko in Franc Vovk ter narednika Feliks Butolo in Alojz Hegler.

S srebrnim ranjenskim znakom so odlikovani nadporočnik Drago Furlan ter dva podčastnika in 4 domobranci, ki pa leže hudo ranjeni v bolnišnici in bodo tam prejeli svoja odlikovanja.

Cni ranjenski znak so prejeli stotnik Milan Stamenković ter 21 domobranskih podčastnikov in domobrancev.

Ko je bilo razdeljevanje opravljeno, je stopil na oder general Rupnik in nagovoril domobrance.

Prezidentov govor

Vojaki — domobranci!

Sedaj ste prisegli. To pomeni, da ste pred Bogom, pred svojimi nemškimi in slovenskimi tovariši, pred svojim narodom, pred svojim orožjem in pred svojo domovino zastavili čast, da se boste hrabro in neodjenljivo borili za obstoj in življenje našega naroda ter za ohranitev in varstvo naše lepe domovine proti sovražnikom, ki hočejo uničiti naš narod, našo domovino in končno vso Evropo.

Zakaj hočejo naši sovražniki vse to uničiti?

Zato, ker hoče židovski narod, ki ga vodi sam satan, ker hoče ta narod, ki je bil napačno imenovan celo izvoljeno ljudstvo, postaviti zlato kot edinega boga na svetovni prestol, sebe napraviti za edinega gospodovalca nad vsemi ljudmi, te ljudi ponižati in stopnjo brezdušnih, brezmišelnih sužajev, pogrebiti vse dobrine in užitke tega sveta in s tem območja drugih narodov spremeniti v puščavo.

Kdo so naši sovražniki?

To so oni ljudje in narodi, ki si utvarjajo, da bo žid z njimi delil svoje gospostvo in svoj plen, in verujejo v zlatega moloha. Pustili so se po židih nalagati, opehariti, kupiti in prisliliti v topovsko krmo in so v varljivem upanju na lažni raj postali nedolžno orodje svojih židovskih gospodarjev in tako morili, roparji, požigalci in grabežljivci, krvoločni zverji. V kolikor te zveri prihajajo z vzhoda, so to boljševiki, pomagajo pa jim kot brezvestno, zaslepljeno orodje tisti, ki smo jih morali spoznati kot bogataške gangstre z zahoda.

Tudi izmečki našega lastnega slovenskega naroda so se dali omamiti od židovskih obljub in so kot boljševiki stopili v tabor sovražnikov. Te zveri poznate vi, pozna jih naš narod, pozna jih naša domovina kot nosilce največje sramote in največje nesreče, kar jih je kdaj prišlo nad naš narod. Zločine teh narodnih izdajalcev in bogatajcev, to je, njihove umore, rope, požige, plenjenja, skrutitve, pustošenja in razdejavanja poznate vi, domobranci, sami najbolje, pozna jih naš trpinčeni narod, pozna jih naša opustošena domovina. Če bi nemški vojak in vi, hrabri moji slovenski domobranci, tem židovskim najemnikom pustili uspevati, bi bili že pomorili vse poštene, dostojne mlade, verne, narodu in domovini zveste slovenske rojake skupaj z njihovimi otroki, ali pa bi jih prisliliti v topovsko krmo in delovne sužnje, njihovo premoženje oropali, domove, vasi, mesta požgali in razdejali, našo domovino uničili.

Ob smrti stotnika Schumacherja

Tudi junaki padajo. Nenadomestljiva je za njimi vrzel, toda spomin nanje nam daje novih moči in spodbud za nadaljnje delo. Eden takšnih junakov je stotnik Schumacher.

Ni bil Slovenec, a boril se je za slovenski narod in padel na terenu, ko je šel reševati slovenskega domobranskega častnika, ranjenega v borbi s komunisti.

Stotnik Schumacher se je bil pridružil borcem Meničaninovega bataljona in z njimi rano ob rami bil boj proti zločinskim banditom na Dolenjskem.

Padel je stotnik Meničanin. Padel je junaška smrt v borbi. Zdaj je Meničaninu sledil v smrt drugi junak, ki je imel iste namene in cilje kakor Meničanin — uničiti zločinski komunisti. Boril se je proti njemu, zakaj vedel je, če se bori proti njemu na našem ozemlju, pomaga ravno tako svoji domovini, ki bi je drugod gigantski boj proti svetovnemu boljševizmu in njegovim židovskim pomagačem.

Stotnik Schumacher je bil tovariš. Vedel je, kaj je tovarištvo, ki ga zna tako ceniti nemški vojak. Med njim in slovenskimi boreci-domobranci so se spletile tovariške vezi, ki ne bodo nikoli pozabljene. In ne samo tovariške vezi.

Zrtev stotnika Schumacherja ne bo zaman. Iz nje bo vzklila za njegovo domovino in naš narod lepša bodočnost.

Bodi junaku ohranjen časten spomin!

rodovo grudo in njene zaklade pa za-tratili židom. Kratko: Ne bi bilo več ne slovenskega naroda, ne slovenske domovine.

Kdo pa se je uprl satanske-mu židovskemu malikovanju zlata, splošnemu zaslužjenju in opustošenju zemlje in kdo se bje proti zlemu?

To so oni ljudje in narodi, ki se verujejo v vsemočnega Boga, ki se zavedajo svojega naroda in nalog, ki mu jih je previdnost naložila, ki so ohranili izročila svojih davnih prednikov v časti, ki so ponosni na krvo skupnost med pradedi in najmlajšimi vnuki ter vsemi narodi, ki čuvajo svojo domovino kot svetinjo in ne-olčljivo v njej koreninijo.

To so narodi Evrope, naše širše domovine, v katere sredi je največji, nemški narod, vzela nase boj proti židovskim kvarilcem sveta in ga še danes skupaj z Evropo zvestimi ljudmi in narodi junaško in z največjimi žrtvami vodi, da bi rešil Evropo in vse njene narode pred židovskim nasiljem in z njimi ustvaril novo, pravično, lepo, blagoslovljeno dobo miru, dela, napredka in procvita za vse narodne skupnosti naše celine.

V vrstah branilcev Evrope stoji tudi naš mali slovenski narod. V vrstah borcev za boljši svet se bori — rano ob rami z nemškimi vojaki — tudi naše hrabro in udarno Slovensko Domobranstvo, v katero ste sedaj sprejeti kot polnovejavni, disciplinirani in častiti vojaki, da bi svojo dolžnost do Boga, naroda in domovine popolnoma in čisto izpolnili, če treba do smrti, zakaj bolj častna in lepša je smrt kakor strahopetna samopredaja ali celo suženjska uklonitev židovstvu poslušnim sovražnikom.

V pričakovanju, da boste slovenskemu narodu vedno in povsod samo v čast, vas pozdravljam in vam sedaj v imenu vsega slovenskega naroda čestitam kot polnovejavnim vojakom, ki bodo svoj narod in svojo domovino zmagovito branili.

SS Obergergruppenführer und General Rösener je nato pozval vse navzoče, da vzkliknejo Führerju Velike Nemčije, s čimer je bila svečanost na Stadionu končana.

S Stadionu so se vsi odličniki odpeljali na Kongresni trg, kjer so nekaj po 11. uri začele defilirati mimo njih vse enote.

Poziv letnika 1927

Na podlagi čl. 4. naredbe o obvezni vojni službi z dne 29. XI. 1943 se pozivajo moški pripadniki:

rojstnega letnika 1927

k opraviljanju svoje obvezne vojne službe brez orožja (delovne službe). Vojni službi so zavezani vsi moški pripadniki tega letnika, ki prebivajo v Ljubljanski pokrajini in niso iz- zomci. To velja tudi za vse moške pripadnike tega letnika, ki so iz italijanskih pokrajin in niso brez državljanstva.

Posebni pozivi za pregled se ne bodo izdali. Obvezniki se morajo zatorej sami zglasti na odrejenem prostoru, in sicer v naslednjem vrstnem redu: a) dne 1. februarja 1945 v Ljubljani na Stadionu, Vodovodna cesta, vsi obvezniki iz mesta Ljubljane in iz občin okraja Ljubljana-okolica razen iz občine Vrhnika; b) dne 3. februarja 1945 ob 9. uri v Logatcu vsi obvezniki iz občin okraja Logatec in iz občine Vrhnika; c) dne 6. februarja 1945 ob 9. uri v Ribnici vsi obvezniki iz občin okraja Kočevje.

Zglastitve so oproščeni oni obvezniki, ki pozvanega letnika, ki opravljajo svojo obvezno vojno službo na dan pregleda: v nemški vojski, pri orožju SS, pri nemški policiji, v domobranskih oddelkih, v Todtovi organizaciji ali pa so že na delu pri obrambnih delih v smislu zgoraj omenjene naredbe.

Pregledni komisiji je treba predložiti osebne izkaznice in morebitne druge listine in potrdila. S seboj je treba nadalje prinesiti toplo obleko, obutev, dvojno perilo, umivalne, čistilne in jedilne potrebščine ter hrano za 24 ur.

Obvezniki, ki se pozivu ne bodo odzvali, bodo na podlagi naredbe o obvezni vojni službi kaznovani.

Ljubljana, 25. januarja 1945.

Der deutsche Berater: Rösener SS Obergergruppenführer und General der Waffen SS und der deutsche Polizei.

»Maršal« Tito na znamenih

Naše bralce bo morda zanimala vest, da si je »maršal« Tito pred kratkim dal od vlade, ki jo je sam imenoval, nadeti naslov »narodni heroje«. Časti pa mu je še premalo. Boljševiki so razpisali tudi natečaj za nove srbske znamenje in med novimi znamenji mora biti vsaj ena s podobo »maršala« Tita, toda po odobreni fotografiji.

To pa zato, da se ne bi kak boljševiški umetnik zmotil in naslikal za novo znamenje slavnega »maršala« po fotografiji, ki jo hrani kriminalna razvidnica zagrebške policije, kjer je bil nekdanji robijaš Josip Broz dvakrat naslikan v obraz in v profilu.

Po Goriskem listu

Obvestilo našim bralcem!

Iz tehničnih razlogov bo Družinski tednik začasno izhajal samo na 4 straneh. Prosimo cenj. bralce, naj vzamejo to obvestilo blagohotno na znanje. Brž ko nam bo spet mogoče, se bomo vrnili na prejšnji obseg.

Družinski tednik

Obiski v splošni bolnišnici

Zaradi zelo omejene zaklonske prostornine more uprava bolnišnice dati zavetje samo majhnemu številu obiskovalcev.

Da se izognemo res nepotrebnim, morda hudim žrtvam, se po krajšem položaju in navodilih Uprave policije, oddelka za protiletalsko zaščito, skrajajo obiski pri bolnikih takole:

1. Obiskovalni čas: od 1/3. do 15. ure, obiskovalni dnevi samo srede, sobota in nedelja.
2. Posameznemu obiskovalcu je obisk dovoljen največ 1/4 ure — enkrat v tednu.
3. Samo če alarmno stanje traja čez 14. uro, se čas obiskov podaljša do 1/2.16.
4. Ob 15. (ob podaljšanju ob 1/2.16.) mora sleherni obiskovalec zapustiti zavod.
5. Prepovedano je jemati s seboj otroke pod 12. letom.
6. Zaklonska oddelkov so namenjena samo bolnikom in tam službojo- čemu osebju.
7. Bolnišnica ni javno zaklonsko, prostora ni. Zato naj več ne sili v bolnišnico tisti, koga alarm zateče na cesti, ampak naj zbeži v najbližje zaklonsko ob poti, v zaklonsko v upravnem poslopu pa le, koga je alarm zalotil v zavodu.

Ker opravlja vratarsko osebje že itak težko službo, naj občinstvo opusti prerakanja in naj se pokori gorim predpisa, ki so v sedanjih razme- rah nujni in se morajo po nalogu oblasti točno izvajati.

Opozorilo uprave policije

Uprava policije, oddelek za protiletalsko zaščito, v Ljubljani razve- ljavlja z 10. februarjem 1945. vse iz- kaznice za prosto gibanje ob proti- letalskih alarmih, izdane od tuk. od- delka pred 1. januarjem 1945.

Po navedenem dnevu, t. j. od 11. februarja 1945. dalje veljajo samo še izkaznice zelene oz. rjavkaste barve, izdane 1. januarja 1945. od tuk. od- delka pripadnikom slovenske narod- nosti, odn. izkaznice od nemškega letalskega častnika pri Višem SS in policijskem vodji za XVII. obrambno okrožje za državljane nemške države.

Pripadniki slovenske narodnosti, ki neizogibno potrebujejo izkaznice za gibanje ob protiletalskih alarmih, naj vložijo prošnje pri Upravi policije, od- delku za protiletalsko zaščito, v Ljub- ljani, Mestni dom, II. nadst. S 6 liri- mi kolkovane prošnje morajo vsebo- vati te podatke: ime in priimek pro- silca, krstno ime očeta, poklic, rojst- ne podatke, točni naslov bivališča ter številko in dan izdaje osebne izkaz- nice z navedbo oblasti, ki jo je izdala.

Za prejete izkaznice se mora plačati 10 lir v gotovini.

Opozorilo pri rabi električnega toka

Pokrajinska uprava objavlja: Spričo občutnega pomanjkanja električnega toka so težko prizadete industrija in obrt, pa tudi zasebni potrošniki. Zato je vsakršno razsipanje električnega toka nedopustno in v sedanjem času znak skrajne nediscipliniranosti. Ugov- ljenost je, da mnogi še sedaj v svojih stanovanjih in pisarnah brezobzir- no kršijo predpise o omejitvi električ- nega toka. Zlasti se v velikem šte- vilu uporabljajo električne peči za ogrevanje prostorov, kar mestno elek- trarno silno obremenjuje. Zato se po- trošniki električne sile ponovno opo- zarjajo, da so kazenske sankcije v novih izvršilnih določbah o omejitvi potrošnje električnega toka z dne 3. januarja 1945 zelo stroge. Kršitve izdanih izvršilnih določb se kaznujejo z najmanj 2 letno ječo in z neomeje- no denarno kaznijo, v sodbi pa se lahko izreče zaplomba brez odškod- nine. Kršitelji teh predpisov se bodo brezobzirno kaznovali. Organi mestne elektrarne so prejeli strog nalog da v vseh primerih, ko ugotovijo upo- rabljanje električnih peči te brezpo- gojno zaplenijo.

Omejitev oddaje plina

Mestna plinarja Ljubljanska oddaja od nedelje 28. januarja dalje plin pod normalnim pritiskom zjutraj sa- mo od 6.45 do 7.30, popoldne samo od 10.30 do 13. in zvečer samo od 18.00 do 19.30. Znova opozarjamo vse odjemalce plina, da je uporaba plina ob časi nizkega pritiska v gospod- skih objektih zelo nevarna ter naj zato vsakdo plin uporablja le ob normal- nem pritisku.

Omejitev porabe vode

Za opravljanje županskih poslov pooblaščen generalni tajnik Jančič je izdal naredbo o omejitvi porabe vode, ki stopi v veljavo z dnem ob- jave v Službenem listu šefa Pokrajins- ke uprave. Od navedbe prinašamo najvažnejši čl. 1.:

Od dne uveljavitve te naredbe so hišni posestniki in stanovanjski na- jemniki dolžni paziti, da se v njih

ZDRAVNIK SRCA

ITALIJANSKI NAPISAL PAOLO EMILIO D'EMILIO

Inženir Guido Alberti je žutil, da potrebuje mir, da mu je potrebno, da nekaj časa ne vidi nobenih asfaltiranih cest, nobenih ljudskih množic, no- benih zapeljivih žensk in nobenih luksuznih lokalov. In tako je odpoto- val nekega večera brez mnogih pri- prav in brez slovesa od svojih prija- teljev na morje, da izstopi iz vlaka v majhnem, neznanem in samotnem obal- nem kraju in si najde stanovanje v preprosti gostilni.

Tu je potem res našel, kar je iskal: mnogo miru, malo ljudi, slikovito po- krajino in dovolj priljubljen, da se s vsem srečam pred lepoto narave. Spal je osvežujoče spanje, ki ga je ozdravilo. Zjutraj je ljubil obdova- nje sončnega vzhoda, katerega prele- pih barv se nikoli ni mogel nagledati. In za časa nekega takega sončnega vzhoda se je zgodilo, da je našel Lino. Stal je ob morju in gledal, kako se je počasi dvigala iz za vođe rdeča sončna krogla, kakor da bi se trgala iz ob- jema valov, ki bi jo radi zadržali. Tu je sedela pred njim Lina, oddaljena le nekaj korakov, držala roke za tli- nikom in pela. Oblečena je bila v kopalno obleko, ki je izdajala vso gracioznost njenega vitkega, od sonca ožganega telesa. Alberti je stopil bliže; ob njegovem koraku se je zadržala in se ozrla.

»Ali ste se prestrašili?« jo je vpra- šal obhajljivo, ona se je pa zasmela: »O ne, zakaj neki?«

Bilo mu je samemu nerazumljivo — toda vsaj njen pojav ga je tako zme- del, čeprav je bil vsa vafen svetov- ljan, da je začel samo vsakdanji po- govor. Pri tem je pa mogel natanč- neje opazovati njen očarujoči obrazek: temnočrna, velike oči pod fino obliko- vanimi obrvmi in sočna, rdeča usta s polnimi ustnicami, kakor ustvarjena za poljubljanje. Ko jo je pa nekaj dni nato res poljubil, je kot izkušen možki ležal ugotovil, da nje njene us- nice pred njim še nikogar niso poljube. Medtem se je bil seznanil tudi z z redno lenega dekleta in jo nato srečeval v njen domači kraj v bližini Milana, kjer je slavil svojo zaroko z hišah oziroma stanovanjih in poslo- vnihi prostorih vodovodne pipe in sploh vsi iztoki, bodisi v kopalnicah, stra- nišnih in drugih napravah, ki so pri- ključeni na mestni vodovod, stalno povsem vododržno zapirajo.

Nov zatemnitveni čas. Do včetega 4. februarja je zatemnitev obvezna od 16. do 7.10.

Dr. Boris Zarnik umrl. Iz Zagreba je prišla vest, da je 11. januarja umrl v 62. letu starosti dr. Boris Zarnik. Bil je profesor na zagrebški in hono- rarni profesor na ljubljanski medicins- ki fakulteti. Slovel je kot strokov- njak v biologiji napisal je iz te stro- ke tudi več znanstvenih razprav.

Predavanja v Nemški akademiji. Preteklo soboto je predaval v okviru lektorata Nemške akademije v srebr- ni dvorani Uniona Obersturmführer Pioner o temi »Dietrich Eckart, ein Dichter und Kämpfer«. Predavanje, ki so mu med drugim prisostvovali tudi predstavniki civilnih in vojaških ob- lasti, je zelo lepo uspelo.

Več zelenjave. V »Kmetijskih no- vicah« je izšel članek inž. Cirila Jegliča z naslovom »Ljubljana prosti vse vrtnarje: Priskrbite za pomlad več zelenjave«. Članek je zelo za- nimiv in ga toplo priporočamo vsem v branje in premislek.

Redimo obzirn! Po ljubljanskih uli- cah leže kupi smeti. Toliko ga niti najstarejši Ljubljančani ne pomnijo. Ker primanjkuje delovnih moči in prevoznih sredstev, prosimo mestno žu- panstvo hišne posestnike, naj vsakdo razen a hodnikov in potov spravi smet tudi še vsaj s polovice vozne ceste vzdolj svojega posestva, da bo mogoča vožnja po cestah in hoja var- na po hodnikih. Obenem se opozar- jajo hišni posestniki, da posilijo svoje hodnike vsaj s pepelom, da ne bo nesreč zaradi poledice.

Nova poštna tarifa. Šef pokrajinske uprave je izdal naredbo o spremembi poštnih pristojbin, ki bo stopila v veljavo z objavo v »Službenem listu«. Zaradi pomanjkanja prostora ne mo- remo teh določb objaviti, interesi pa dobe podrobne informacije na poštah uradih in v »Službenem listu«.

Otvoritev pošte Cerknica. Pošta Cerknica prične poslovanje 1. februarja t. l. za celokupno pošto službo.

Pošta Ortnik prične poslovanje dne 1. februarja t. l. za pisemsko službo.

Našne vesti

POROČILI SO SE: V Ljubljani: E. Ludvik Osterc, uradnik bolnišnice blagajne T. B. P. Dr. in g. dr. Neca Dolinarja, hčerka pekarskega mojstra. Čestitamo: UMRLI SO: V Ljubljani: Albin Škrljevič, Minka Gomil- škova, učiteljica; Ferenc Bačkova; Karolina Dimnikova, soprog; tržaščanka; Katinka Fur- lanova, soprog; po odličnosti; Nane Lengar; uradnik; Ivica; Štefica; Antonia Rebeževič; dr. Peter Krub, primarij; Ana Medvedova; Vekoslav Cepič, kom. sekretar pri Pokrajini- ski upravi; dr. Fran Gorič, primarij; uradnik; dr. Andrej Kifer; Josip Terpin, nico v p.; Andrej Kifer, uradnik v p.; učitelj; Anton Peliclan, št. uradnik v p.; Julka Podvaljova; Raza; Karlova, vdova po poštornem kontrolorju v p.; Franc Bradač; dr. Jože Vozbič, odvetnik; Franciska Glavica; Marija Jankov, tož. Kralj, ozračnik v p.; Viktor Stare, strojni atavec. Naše soč.:

Lino. Albertijeva sreča je bila po- polna.

Doma ga je čakal poslednji razgo- vor: z Adrijano, ki mu je bila že več let prijateljica in tovarišica. In tako ji je izjavil nekega dne obzirno, toda z odločnim glasom, da se je zaljubil v očarujočo dekle, napol še otroka, in da se bo z njo poročil. »Odpusti mi, Adrijana,« je končal, »toda srečo mi mogoče ukazovati.«

Molče in neignjo ga je Adrijana poslušala, potem je pa vstala.

»Bodi srečen, Guido!« to je bilo vse, kar je rekla — skoraj brez glasu in žalostno. Nato je odšla.

In Albertijeva misli so odhitile od nje k onj drugi, ki naj bi že kmalu postala njegova... Adrijana je bila po- zabljenka. Prišel je »an poroke. Nevesta je sijala v vsej nežni lepoti in sreča je žarela iz njenih vlažno lesketajočih se oči. Albertijeva sreča ni poznala meja. Smehljaj se je svatov, ki so se počasi zbirali in niso mogli pričkati tre- nutka, ko bodo prišli avtomobili, da jih odpeljejo v cerkev. Nazadnje se je pa le oglasilo ropotanje motorjev in trob, in poročna družba se je ravno pripravila, da odide po stopnicah na- vzdol, ko so Albertija poklicali: Nekdo želi z njim nujno govoriti. Neznani možki mu je izročil pismo, katero je Alberti naglo odprl inbral.

»Spoštovani gospod inženir!« se je glasila njegova vzhoda. »Kot zdravnik si dovoljujem sporočiti vam tole željo: Neke dama, ki vam je znana, je dožive- lala pred nekaj minutami, ko je bila v cerkev, da prisostvuje vaši poroki, hudo nesrečno. Povozil jo je avto in prepeljal jo je morali z nevarnimi notranjimi poškodbami v bolnišnico. Njeno stanje je žal brezupno — žive- la bo kvečjemu le še nekaj ur. Mislim, da vas ne prosim nič napačnega, če vas pozivam, da odločite svojo poroko za nekaj ur in običete ubogo pone- srečenko, ki leži v tukajšnji javni bol- nišnici in neprenehoma ponavlja samo vaše ime. Stori ji boste človeško delo, gospod inženir, če boste dali umira- lju vsaj to poslednjo tolažbo. Potreba- na pa je vsa našica. Vaš globoke vdan — dr. Lucio Morigi.«

V neposredni groi je Alberti strmel v pismo. Nenadoma je stala pred nje- govo dušo spet vsa živa Adrijana. In la lepa, mila Adrijana leži zdaj ne- varno ranjena na bolniški postelji in kliče mod »miranjem njegovo ime...»

Naglo odšel je razložil svoji ne- vesti v kratkih besedah, da mora obiskati človeka, ki umira, se opra- vičiti pri njej in starših in svatih ter se odpeljal. Adrijana je našel nečisto ležalo med bazenami, a široko odpr- timi očmi, bleto in nemo. Doktor Morigi, sedeč pri njenih nogah, je ostal neigiben, in resni izraz njegovega obraza je dajal kaj malo upanja. Pred Albertijem so se pojavile slike iz nje- gove mladosti, iz djaških let z vsemi njihovimi tegobami, njihovo revščino in veseljem, iz tistih mnogih let, v katerih mu je stala Adrijana ob strani v vseh njegovih težavah, upanjih in radostih. »Odpusti mi, Adrijana, od- pustiti je zajecljal. Tiho, brez seen se je bila pred nekaj tedni poslovila od njega, ko ji je povedal o svoji zaroki, in mu rekla samo: »Bodi srečen!« Njegova zaroka, njegova poroka, kaj mu je mar zdaj vse to? Prijel je roko in zveste tovarišice iz let mladosti — in umirajoča je šepetala s šibkim gla- som: »Moj Guido! Ob njeni postelji mora ostati — do konec. Toda bol- nica je dejala z naporom vseh svojih sil: »Pojd, Guido, danes ne smeš manjkati.« Alberti je vendar ostal.

Tri dni pozneje je prejel pismo svoje neveste: Očitki, obžalbe... ni jih prebral do konec. Zgodilo se je bil čudež: Adrijana je postajala boljše. Za- čel nekaj dni je mogla zapustiti bol- nišnico in odpotovati z njim na okre- valno polovanje. Na rivieri sta se za- ročila. Priprave za poroko so bile kratke: treba je bilo le naliti nova oznanila, na katerih je ime Lina Mi- relli zamenjalo ime Adrijana Rossi.

»Verujte mi, dragi tovariš,« je dejal dr. Morigi nekemu svojemu prijatelju zdravniku: »Moj zdravnik ne sme biti vedno le zdravilec teles, biti mo- ramo prav čisto tudi zdravilec duš. Tu je na primer neka mlada žena, katero poznam že od ranega delstva, saj sem jo videl rasti in tako rekoč brskati in sveteliti. Nekega dne je prišla k meni brez sveta, do smrti nesrečna, in mi rekla: »Gospod doktor, pomagajte mi! Kaj naj storim? Mož, ki ga ljubim, ki ga že dolga leta lu- bim, se bo poročil s svojo poročil z neko drugo.« Bila je res popolnoma ohu- pana, uboga dekle! In tedaj sem se odločil za prevaro, prvo prevaro v svojem življenju. Vzel sem dekle v svojo bolnišnico in pisal njenemu pri- jatelju, da jo je na poti v cerkev k njegovi poroki povozil avto, da ima nevarne poškodbe, da za njeno okre- valje ni več veliko upanja, in da je zato njegova človeška dolžnost, da od- godi svoje poroko za nekaj ur ter pri- hiti k njeni postelji, saj kliče umir- ajoča neprenehoma samo njegovo ime. Kakor sem rekel, je bila to prva prevara v mojem življenju. Toda s tem sem rešil ranjeno srce ker dal je gospodinja žena tistega moža

DARMOL

najbolje odvajalo sredstvo

